

Kaleidoscope

Als de tijd een lap stof was, had je hem in stukken geknipt.

Als de tijd een lap stof was, had je oneven delen en rare vormen en als de tijd een lap stof was die je in stukken had geknipt, is dit wat je zou zien:

Troep. Flarden van dingen die je herkent. Puzzelstukjes.

Je kan ze door elkaar husselen of in elkaar proberen te puzzelen maar echt mooi wordt het nooit.

Als de tijd een lap stof was die je in de naaidoos van je ouders had kunnen vinden had je er een auto van gemaakt, of een vogel, of een walvis, of een ijsmuts.

Je zou hem opzetten en nooit meer afdoen en altijd dragen tot alle draden van elkaar afglijden en je hoofd opnieuw na al die tijd de kou moet leren kennen.

Misschien ril je. Of misschien vindt je het fijn.

Als de tijd een lap stof was, had je met een stanleymes - zo - een beweging van boven naar beneden gemaakt, het kraken van knappend garen had je oren, je ruggengraat doen tintelen. Je had de snee voorzichtig opengetrokken, je hoofd er langzaam doorheen gedaan, om je heen gekeken, en dit is wat je zou zien:

Een stenen voorgevel die zo omvallen kon, als je hard genoeg blaast, als je adem warm genoeg, als je adem gelijk aan vuur is.

Hoe het per ongeluk steeds stiller en later werd. Hoe de lucht hoog boven je rood kleurde, alsof god alle dieren die de selectie niet hebben gehaald verpulverde boven de aarde en verfde met hun bloed.

Ijverige schrijvers die niet stopten toen hun handen pijn begonnen te doen, hoofden liepen rood aan van de denkbeeldige kilometers die ze renden.

Oneindig ver kwamen ze, want nergens konden ze niet gaan.

Doe dan je ogen dicht. Voel de opengesneden tijd in je nek liggen.

Zie alles in één oogopslag.

Weet: dit is niet echt, dit is al eens gebeurd, ik ben hier niet echt.

Trek de tijd uit.
Doe je ogen open.
Dit is wat je zou zien.